

ΜΗΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἀπᾶς ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑκάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλίμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

'Απεφύγομεν μέχρι τούδε νὰ ἐξετάσωμεν τὸ οἰκονομικὸν ληστρῶσυστήμα τῆς κυβερνήσεως ὑπὸ ἔποψιν πολιτικὴν, διότι κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν ἡτο' ἀνάγκη πρωτίστη νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ὀδύνη τῆς πασχούσης οἰκονομικῶς κοινωνίας. Καὶ τοὶ μυρία ἄλλα ἔχοντες νὰ προσθέσωμεν περὶ τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος, ἀνάγκη οὐχ ἦτοον νὰ σπεύσωμεν εἰσβάλλοντες ἐντὸς τοῦ πεδίου τῆς πολιτικῆς καὶ καταλαμβάνοντες τὰς θέσεις, ὅθεν πρόκειται νὰ συγκροτηθῇ ἡ κυρία μάχη.

Δύω μῆνας μετὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ παρόντος ὑπουργείου ἀποτεινόμενοι πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς ἐγράφομεν διὰ τῆς «Ἐφημερίδος» τὰ ἑξῆς: «Ἐὰν ἦσθε ξένοι, ἐὰν μόνον σκοπὸν εἴχητε νὰ δραπετεύσητε ἐξ Ἑλλάδος, ἀφ' οὗ πλουτήσητε, τότε μόνον θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὴν πολιτικὴν σας.» Καὶ τῷ ὄντι στρατὸς ξένος, καταλαμβάνων ἐπαρχίαν τινα δὲν θὰ ἐφρόντιζε νὰ ἐξαντλήσῃ αὐτὴν ἐντελέστερον ὅσον τὸ ὑπουργεῖον Τρικυπῆ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ χώρα αὕτη δὲν ἔχει μέλλον νὰ διατρέξῃ; δὲν ἔχει παρελθὸν νὰ βελτιώσῃ; δὲν ἔχει παρὸν νὰ συντηρήσῃ; Ἐπιβάλλεται μετὰ τύσης σκαιότητος φόρους ὡς ἐὰν ἐπεβάλλετε λύτρα καὶ ρίπτετε τοιαυτοτρόπως εἰς χρονίαν οἰκονομικὴν νόσον τὴν πατρίδα σας, ἄθλιοι, τὴν ὁποίαν ἴσως ἐμέλλετε καὶ πάλιν νὰ κυβερνήσετε; Ἡ ἀγνοεῖτε, βάρβαροι, ὅτι ἡ πρωτίστη ἀδυναμία καὶ ἀρχὴ ὀλέθρου Κράτους τινὸς εἶναι ἡ διατάραξις τῶν οἰκονομικῶν αὐτῶν;

Θετέον ὅτι τὸ ἔλλειμμα τοῦ τρέχοντος ἔτους θὰ πληρώσῃτε διὰ τοῦ δανείου ὅπερ μαγειρεύεται ἐν Παρίσις; ἀλλὰ τὸ τοῦ ἐπερχομένου ἔτους; ἀλλὰ τὸ τῶν μελλόντων ἐνιαυτῶν; Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς χρεωκοπήσῃ, βεβαίως οἱ μεσίται σας θὰ ζητήσωσι πόρον ζωῆς ἄλλαχού' ἀλλὰ σεῖς, οἵτινες πολιτεύεσθε ἐνταῦθα, οἵτινες ἐξηπατήσατε θεοὺς καὶ ἀνθρώπους ὅπως ἀνέληθε ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν, σεῖς ἐκ τοῦ ὑπουργείου ὅσοι δὲν ἐλείφατε τὸν σίελον τῶν πασάδων ὡς ἀγίασμα, σεῖς οἵτινες συμμετέχετε μέχρι τούδε τῆς πείνης καὶ τῆς ἀδοξίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς χώρας ταύτης, ποῦ θὰ καταφύγετε ζητοῦντες σωτηρίαν ὅταν ἡ Ἑλλὰς χρεωκοπήσῃ;

Ποία κυβέρνησις ποῖον πολιτικὸν θὰ ἦναι ἰκανὸν νὰ λειτουργήσῃ ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐξάντλησιν τῆς χώρας; ποία βελτίωσις, ποία πρόοδος ἐσωτερικὴ θὰ ἐπιτευχθῇ, ὅταν τὸ Κράτος δὲν θὰ ἦναι εἰς θέσιν νὰ ἐπαρῇ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας; Καὶ διὰ νὰ ἀναφέρωμεν

καὶ τὸ μέγα ζήτημα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀποκαταστάσεως, τὸ ὁποῖον ποσοῦτον ἐξεμεταλλεύητε μακρὰν τῆς ἐξουσίας ὄντες, τί εἶναι δυνατόν νὰπραχθῇ ἐν τῷ ἐθνικῷ ζήτηματι ὑπὸ Ἑλλάδος, μεμαραμμένης, φθισίως οἰκονομικῶς, πτωχῆς, καὶ πεινώσης; Ἄθλιοι, ποῖαν καλλιτέραν ὑπηρεσίαν ἠδύνασθε νὰ προσφέρετε εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς, παρὰ ἐξιδυνατοῦντες τὰς ζωτικὰς δυνάμεις τῆς χώρας διὰ βαρυτάτης φορολογίας;

Εἶναι ἀνάγκη τάχα νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ ἐνταῦθα τὴν στοιχειώδη ἀλήθειαν ὅτι ἐὰν ἡ οἰκονομικὴ τῆς χώρας κατάσταση κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς νέας ἀνακινήσεως τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος μὴ ἦναι ἀνθρα, θὰ βαδίσωμεν καὶ πάλιν ἀπὸ ἀποτυχίας εἰς ἀποτυχίαν καὶ ἀπὸ ἐξευτελισμοῦ εἰς ἐξευτελισμὸν; Ἀλλὰ σᾶς, τί σᾶς μέλλει, κόθωνες, περὶ ἐθνικῆς ταπεινώσεως; σεῖς μόνον περὶ τῆς ἐξουσίας ἐνδιαφέρεσθε, ἡ δὲ φιλοτιμία σας εἶναι ἀπλῶς νὰ σχηματισθῇ αὐτὴν ἐκ πορνοκεφάλων, οἵτινες θὰ λέγωσι ναὶ ὅταν λέγετε ναὶ, καὶ ὄχι ὅταν ὄχι, καὶ θὰ ἀσχολῶνται νὰ ὑμνήσωσι τὴν μορφήν σας ὡς ἀπεικόνισμα τοῦ θεοῦ Ἐρώτος.

Δὲν εἶσαι σὺ, ὁ προϊστάμενος λέγω τοῦ παρόντος ὑπουργείου, ὅστις, ὅταν κατὰ πρῶτον ὑπουργεῖσαι τὸ 1867, ἀνέπειδεις μάταια τὰ τοσαῦτα αἱματὰ τῆς Κρήτης, διότι συνεταύτιζας τὴν τύχην αὐτῆς μετὰ τὴν τύχην τῶν ὑπὸ τὴν Τουρκίαν σλαβικῶν λαῶν καὶ ἐζήτησας παρὰ τῆς Εὐρώπης τὴν ἐλευθερίαν καὶ τῶν Σλάβων κατ' ὑπαγόρευσιν τῆς Ρωσσίας, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ Ἀγγλογαλλικὴ συμμαχία ἐκυβέρνησα τὸν κόσμον ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ Γ'; Δὲν εἶσαι σὺ ὅστις ὅταν δεῦτερον ὑπουργεῖσαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης παρέλυσας πᾶσαν ἐνέργειάν της, μῆτε μὲ τὴν γνώμην τοῦ ἀειμνήστου Δεληγεώργη τοῦ ἐπιδιώκοντος τακτικὸν καὶ ἐπίσημον τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, μῆτε μὲ τὴν γνώμην τοῦ ἀειμνήστου Ζαΐμη τοῦ ζητοῦντος σοβαρὴν καὶ μεγάλην ἐπανάστασιν κατὰ τὴν Ἡπειροθεσσαλίαν ταχθεῖς, ἀλλ' ἀρχάμενος αὐτογνωμῶνως διπλωματικοῦ χαρτοπολέμου, πολιορκουμένους τῆς Πλευνάς, ἵνα ἀποσπάσῃς ἀπὸ τοῦ λόρδου Δέρβυ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ φροντίσῃ ἡ Ἀγγλία ὅπως ληφθῶσιν ὑπὸ ψιν καὶ τὰ παράπονα τῶν Ἑλλήνων ὑπηκόων τῆς Πύλης; Δὲν εἶσαι σὺ ὅστις, ὅταν τὸ τρίτον ὑπουργεῖσαι τὸ 1880, ἐκτελῶν κατὰ γράμμα τὰς εἰσγγελίας τοῦ λόρδου Βήκονσφιλδ, διέλυσας οἰκτρῶς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ ἔλεγες εἰς τοὺς βουλευτάς ὅτι, οἱ ψηφίζοντες τὴν κατάργησιν τῆς δεκάτης ψηφί-

ζουσι συνάμα και την εξωτερικήν πολιτικήν σου (!) την διακηρύττουσαν ότι ζήτημα ελληνικόν δεν υπάρχει; και αν μη ό μεγάλυμος λαός της Άγγλίας άνέτρεπε παρά πάνταν προσθωκίαν τόν ίσχυρόν εκείνον έλληνομάχον πρωθυπουργόν, ήθελες κατορθώσει να σφαγιάσης και την Θεσσαλίαν όπως πρό δώδεκα έτών την Κρήτην; Δέν είσαι σύ τέλος, όστις, όταν τετάρτην φοράν πρός δυστυχίαν του έθνους ύπουργέυσας, διέλυσας και πάλιν ως δαίμων άποτρόπαιος όχι μόνον τόν στρατόν τόν ύπάρχοντα, αλλά και πάντα τά στοιχεία ένδεχομένου τινός στρατού και καταπιέςεις ως νερονίσκος την χώραν, διά να εύρης τά χρήματα, δι' ών θα πληρώσης καινοφανείς ύπαλλήλους και θα πλουτίσης λεγεώνα μεσιτών και θα ώφελήσης επιτροπές και ύποεπιτροπές, έντός και εκτός του Κράτους περιδιδαζούσας διά να εύκόλυνής την καθόδον τών Αυστριακών;

Σύ είσαι σύ, ό έξ Άγγλίας Ίούδας, έν άγνωσθ διά ποιόν παράπτωμα του έθνους; ή θεία πρόνοια κατέλιπε μόνον, διά να δώσης τέλος εις την ιστορίαν της νέας Ελλάδος.

Κ. Ίεροκλής

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ό φονε θέι, ύπό του κεραυνού χθές όνομάζεται Ιωάννης Μηλαίος, και είνε και αυτός έκ της Πάρου, τρομερά κυνηγούνται αυτά; τάς ημέρας οι Παριανοί. Πρό 15 ημερών είχεν άρεθή και αυτός έκ του στρατού, ως ό άλλος ό δυστυχής έξ Αίγίνης φρονετής δεκανεύς, και είργάζετο διά να συνάζη μικρόν χαρτζήληκι και επανέληθ εις την πατρίδα του. Την μεσημβρίαν, ένώ συνέτρωγε με άλλους συνεργάτας, ήτο έκτάκτως εύθυμος και διηγείτο πώς είδεν όνειρον την νύκτα πώς παντρευότανε εις δε των συντρωγόντων τόν επείραζεν ότι δέν είνε καλό τόν όνειρον. "Ωστε άς προστεθή και τούτο εις τόν Όνειροκρίτην: "Αν δής καθ' ύπνον ότι πανδρεύεσαι, προσυλάττου από κεραυνούς.

Ό δέ άλλος ό πρόσβληθείς μόνον ύπό του κεραυνού, χωρίς να φρονεθί, είνε έκ Κωνσταντινουπόλεως. Ούτος άμα προσβλήθη ύπό της λάμπρας της άστραπής, κατέπεσεν άμέσως άναίσθητος, διαμείνας εις την θέσιν αυτήν επί τρεις ώρας. Άφροί μόνον έξέρρεον του στόματός του. "Εως ού δι' έντριβών και έμετρικών συνήληθε. Σήμερον είνε καλό, ζαίσθάνεται δε μόνον πόνους και κόπωση εις τόν στήθος του. Θα περάση κι' αυτό!

Η άνδροκτόνος Αικατερίνη σύζυγος Σκουτέρη εύρίσκεται εις χείρας της άνακρίσεως. Είνε από τόν χωρίον Βάγια τών Θηβών. Δέν όμιλει διόλου ελληνικά. Καθάρά Άλβανία. Έτών τριακόνα' φαίνεται ως είκοσι πέντε' αναστήματος μετρίου' ζανθή' γαλανομάτα' γιοματούτσικι. Φήμαι περί του συζύγου της έν τώ χωρίω ότι ήτο γυναίκα' φήμαι πορι αυτής ότι ήτο άνδρως. Ό κατηγορούμενος, ώραιο, είκοσιπενταετής, νεανίας, Δεμήτριος Βαρβαλάμης, άρνεϊται ότι έφόνευσε τόν Σκουτέρη' άρνεϊται ότι ήγάπη την Σκουτέραινα' κάκολογεί δε κατά τών δύο. Ό φόνος έγινεν όλίγα λεπτά μετά τόν δείπνον, εις άπόστασιν έκάτον βημάτων από της οικίας του φρονεθέντος.

Τηλεγραφικώς ήγγέλθη εις τόν ύπουργείον της Δικαιοσύ-

νης ότι ό από πολλών έτών φυγοδικών διά πλῆθος έγκλημάτων πράξεων έξ τίτλου καταγόμενος Διαμιανός Μπαθέλος, τόν φόβητρον της δημοσίου ασφαλείας, συνελήθη χθές μεθ' ενός όπαδού του περίξ του χωρίου Σουλίου του δήμου Τρινασού ύπό του έννομοτάχρου Λεωνίδα Θεωμοπούλου και τών χωροφυλάκων Λεωνίδα Παρμανάκου, Δημ. Καραμπίνη, Σ. Καλογεροπούλου και Θεολ. Κοκκίνη, σταλέντων ύπο του μοιράρχου Βελέντζα. Είς όλους αυτούς όρείλεται έταινος και εις τούς άνδρας; κάποια ίκανοποίησις, πρός ένθάρρυνσιν και δι' άλλας παρομοίας καθάρσεις από κακοποιών στοιχείων.

Η περί τά Πευκάκια συνοικία όλονέν πυκνοῦται και έξωραϊζεται ύπό νέων οικόδομών. Δυστυχώς τούς λείπει νερό' αναγκάζονται δε αι γυναίκες, με τούσταμη ή τού λαγώνι; τόν χέρι να πηγαίνον, πού νομίζετε; εις τόν Σχιστό! Και να τόν λέγη κανείς φρίττει. Επίσης και ό φωτισμός είνε έλλειπέστατος. Ταῦτα κατατιθενται εύλαβώς εις τούς πόδας του κ. Δημάρχου.

Όδός Άθηνάς—ένέναντι οικίας Κομπότη—οικόπεδα άπεριτοίχιστα—έν έκατομμύριον τόννων κοπράνων—καθ' ήμέραν κίνησης κάρρων πλήρων σκουπιδιών.—Καθαριότης άπεσσοῦα—βρωμιώντι τώνδρες.—Κοσσονάκι, τί χρεθ άρξεν;

Ός βλέπει ό αναγνώστης έν τώ Άγορονομικώ Δελτίω, αϊ τιμεί τών ληχανικών είνε ανθρωπινώτερη' έτιασαν ή φωνάις μας.

Διά τόν εύρεθέντα νεκρόν Παριανόν στρατιώτην, περί οῦ κυμαίνεται ή έκδοσις μεταξῦ φονου και αυτοχειρίας συνελήφθησαν ήδη δύο χωροφυλάκες. Είς μάρτυς καταθέτει ότι κατά την 8 1(2 έσπερινήν ώραν ήδη είχε τεθή ό Δημήτριος Ρούσος επί της γραμμής, ότι εις χωρικός είδοποίησε περί τούτου τόν σταθμάρχην, ότι λαβών ούτος φανόν μεπέθη να ίδή, άλλ' όν δέν είδε κανένα. Κατ' άλλην έκδοσιν και έκοιμήθη εκει παρά την γραμμήν, διότι εύρέθησαν τά χόρτα πατημένα' ότι τά αίματα ήσαν ένθεν και ένθεν της σιδήρας ράβδου, ότι εις τά θυλάκιά του εύρέθη μόνον 1.80' και ότι επί τέλους πού θα εύρισκε της 180 δραχμαίς! Αὐτά όλα τά λέγει εις Παριανός, όστις έγγραφεν ήδη εις την μητέρα του ότι νύτο χειράσθη και τώρα στενοχωρείται πού βλέπει αι εφημερίδες να γράφουν ότι τόν έδαλοφόνησαν. Διά τούτο παρακαλούμεν τόν κ. Μοίραρχον μεθ' άλλης της δυνατής περινοίας να επιδιώξη την άνεύρεσιν ίχνών του έγκλήματος, εάν ύπάρχη τοιαῦτο, περί οῦ όμως ύπάρχει άμφιβολία, νομίζομεν μάλιστα και ότι άπελύθησαν οι συλληφθέντες.

Καθώς και τόν κ. ύπουργόν τών Στρατιωτικῶν να διατάξη άμέσως την φυλάκισιν του έν Πάτραις φρονεσαντος διά του γρόνθου του στρατιώτην άξιωματικού. Τί έγκλημα, και να μένη άτιμώρητον. Έγνωρίζομεν ως τώρα ότι ύπάρχουν άξιωματικοί δέραντες, ύβρίζοντες, λακτίζοντες εις τά γυμνάσια' αλλά άξιωματικών σκοπόνοντα διά του γρόνθου του στρατιώτην, τόν όποιον πληρόνεται διά να γυμνάξη, τοιαῦτην τραγώδιαν έγκλήματος, τοιαῦτην σατανικήν κατάχρησιν δυνάμεως και θελήσεως, τοιαῦτο ξεχειλισμα θυμού τίγρης και ρώμης λέοντος, τοιαῦτον σπαραγγμόν τιμής, σημαίας, πατρίδος, καθήκοντος, τοιαῦτην τραγικήν μεταμόρφωσιν Έλληνος

ΑΙΓΙΝΑ

προγυμναστού έν ώρα ειρήνης εις φιβερόν άγριον έχθρον έν ώρα πολέμου, ούτε ήκούσαμεν, ούτε ή' ακούσωμεν, είμη έν τούτῳ τῳ προτύπῳ Βασιλείω, όπου συνάπτονται εις έν τά σεσηπότα ύδατα με τούς δαίμονας όλων τών κτηνωδών καταγίδων. Άλλά τί είνε τόν γενόμενον φρικτόν και άνήκουστον έγκλημα από τόν φρικωδέστερόν και μιαιώτερόν τόν άλλο, ότι ζητείται, ναί, ζητείται, να καλυφθί τόν έγκλημα και να παραιοποιηθί ό εργάτης αυτού!

Εάν είχομεν ύπουργόν τών Στρατιωτικῶν στρατιωτικόν, ό άξιωματικός αυτός θα ήτο εις την ειρικήν, μη έχων οῦ δειψάν βεβαιότητα περί της κεφαλής του. Επί Τρικούπη του πολλόν τόν πρωτοέγκλημα αυτό ζητείται να καλυφθί, να λησμονηθί και να ταφή. Προσκαλούμεν σύμπαντα τόν τύπον να επιλκρηθί τόν ζητήματον, διότι τώρα πλέον και έν Πάτραις; ουδεμία ύπάρχει άμφιβολία, τού συναδέλφου Φορολογουμένου τρανώ; διακροῦζαντος ότι ό στρατιώτης έφρονεθί ύπό τού άξιωματικού.

Εκ Βονίτης γράφουσιν ήμιν ότι μεγάλην χαράν έγένησεν εις τούς καυμένους τούς Ππειρώτας ή έν τῳ λιμένι της Πρεβέζης στάθμευσις του πολεμικού "Υδρα ύπό τούς πλωτάρχας Γ. Αποστόλην και Μισούλην την γαλανήν μας όταν την βλέπουν; τά μάτια νομίζουν ότι την έχουν μισοκερδισμένην την έλευθερίαν, ως όταν είνε έραστής ένώπιον της έρωμένης του φαντάζεται ότι είνε και δική του πλέον. Κατεβέλχθησαν δε και έκ της εύγενεστάτης συμπεριφοράς τών τε κυρίων πλωταρχών ως και τού φρουράρχου Ακτίου λοχαγού Σ. Μπαϊρακτάρη καθώς και τών άνδρών του τε πληρώματος και της φρουράς Ακτίον.

Επειδή ή διοίκησις μας είνε άνω ποταμών, διά τούτο πώς όστις φωράται πράττων τόν καθήκόν του είνε και άξιος πολλών επαίνων' ιδίως οι ταχυδρομικοί επιστάται, οιτινες διοριζόμενοι και αυτοί ύπό τών βουλευτών, έκλαμβάνουσι τόν ταχυδρομικόν σάκκον ως μπουγάδα του σπητιού των. Διά τούτο άναγράφομεν εύχαρίστως, πεποιθότες εις τάς πληροφορίας του έντίμου ανταγκριστού μας, την μετ' άυστηρότητος και επιμελείας και πολλής στοργής εκτέλεσιν του καθήκοντος αυτού του έν Βονίτην.

Μετά την γαλλικήν κυβέρνησιν και ή γερμανική άπεράσις άποστολήν επιστημονικής έκδρομής εις Αίγυπτον προς μελέτην της χολέρας. Η επιτροπή ήδη εύρίσκεται εις Άλεξανδρείαν ύπό την προεδρείαν του Ρόμπερτ Κόχ. Τέλος πάντων της ρίχθησαν τά γεμάτα οι επιστήμονες της χολέρας, πολλοί δε έλπίδες ύποψώσκουν ότι εις τόν γυναικοπόλεμον αυτόν μεταξῦ χολέρας και επιστήμης, νικήτρια θα μέινη ή τελευταία.

Εμνηστεύθη ό αγαπητός φίλος Νίκος Μισυρλής την Ξανθοπλόκαμον αίθερίαν καλλονήν δεσποινίδα Έλένην Λαζαρή. Είς τόν ώραιον πολιτικόν μέλλον όπερ προσμειδί εις δύο διακεκριμένον και εύγενή νέον ό σύνδεσμος ούτος δικαίως δύναται να όνομασθί ή μουσική του μέλλοντός του. Τοιαῦτη σύντροφος είνε γαλανή του βίου γαλήνη και εύχόμεθα άνέρειλον και αίθριον τόν οὐρανόν τών δύο.

Έκδρομή, ή μάλλον πτερόγισμα μέχρις Αίγίνης είκοσιπεντάωρον, άργίσαν δηλονότι και περατωθέν έν όλην αυτού τήν δρασερά νεότητι, άνευ ρυτίδων στενοχωρίας και πλήξεως, περιλαμβάνον εις δύο πρωίας, δύο δειλινά, και μίαν νύκτα όλην την ήδύτητα του ταξειδίου, ως εις δύο όφθαλμών σκοποβολάς, και δύο βραχιόνων έναγκάλισμα, και εις ενός στόματος γλυκοφίλημα δυνάμεθα να ροφήσωμεν όλην την ήδύτητα του έρωτος, ύπό την εκέπην του δρασερωτέρου και πλουσιωτέρου τών μηνών, καθ' έν ή σελήνη έχει την ωραιότητα της Ηλιογέννητης του δημοτικού άσματος. ή έξοχή πόν πλουτον ενός όμογενοῦς, και ή θάλασσα είνε ή τονικωτέρα άπόλαυσις διά τόν σπμά μας, και ήδικώτερον τ' άφάριατης τόν άμβροσιώτερον εύρημα διά τόν στόμαχόν μας, έκδρομή έν μέσῳ δεκάδος όλη; φίλων, έννοούντων να έξαντλήσωσι τόν δικαίωμα της ταξειδιωτικής έλευθερίας των εις τρέλλας και γέλωτας και ζώνη, μαζή με τούς όποιους άνευ-τύψεων τρελλαίεσαι, και άρ' έτέρου είσαι κύριος να δείχθης όπως θέλεις, μελαγχολικός ή θεοπάλασος, σιωπηλός ή φλύαρος, εύφυσόλογος ή βλακέντιος, έν πλήρει άνεξικακίη, έκδρομή τοιαῦτη άξίζει να άπασχολή επ' όλίγον τάς άναμνήσεις μας, και άξίζει, ως άνάμνησις, να γεμίση δύο τρεις στήλας εφημερίδος, και άξίζει άναγνώσται και άναγνώστριαι να την δεγθώσιν επίκειως, ως άρεκτά κατάλληλον προσφοράν της εποχής, διότι φευ! μετ' όλίγων, μετ' α τρεις περιπόου μήνας, δέν θα έχομεν να προσφέρωμεν έντός τών αυτών αίθουσών του φύλλου μας, είμη τά πρακτικά της Βουλής... εις την άνάμνησιν τών όποιων, αν δέν ταράττεσθε σεις, πατριώται άναγνώσται, φρικτή όμως έν πικρής πείρας ό γράφων ήδη προθυμώματα τάς έντυπώσεις ταύτας, ατινες όσον έλαφραί και αν ήνε, δέν είνε ίσως άξιοκατάφρονήτοι, καθώς και ή Αίγινα πενιχρά, αλλά χαριτωμένη.

Επί του καταστρώματος της Ερμουπόλεως έξετελέσθη ό δώωρος μέχρις Αίγίνης πλους. Θεέ μου, αν έλάμβανον τώρα την ύπομονήν, θραύσας τόν κουμαράν της μνήμης μου, να άριθμήσω και κατατάξω όσας κρατώ έντός αυτού φυλαγμένας όδοιπορικές έντυπώσεις πτωχών φοιτητικών ταξειδιών, — πεντάρες και δεκάρες— κανονικώς επαναλαμβάνομένων έντός της ίδιας τροχιάς, από της γενεθλίου μέχρις Πειραιώς, και τανάπαλιν, ποικιλομένων ένίοτε δι' άπρόοπτον εύνοίας της τύχης μέχρι Ζακύνθου και Κεραλληνίας, ή διά τών παραλλών της Άκαρνανίας, πολλές γραμμάς ήδυνάμην να θυσιάσω προς τούτο' θα είχον να λογαριασθώ με ποικίλας ταξειδιωτικές περιπετειάς, προσορμήσεις, άποβιβάσεις, και επιβιβάσεις, με λεμβούχους Όττεντότας και λεμβούχους προσφωνούντας διά μειδιάματος και πληθυντικού αριθμού, με άγροπνίας και πανδοχεία και φυσιογνομίας πλοιάρχων και καμαρώντων, Κυρίων με πόζαν, σπουδαστών με τρέλλαν, δεσποινίδων με νάζια, νοικοκυρέων με φρακώδη πολιτικήν λίμαν, μανιωδών παικτών του λανσκενε έν τη δυσώδει άτμοσφαιρά της δευτέρας θέσεως, όπου μας έστειλλον οι γονείς ή οι κηδεμόνες μας, θεωρούντες άπρεπές, ως έλεγον, ήμεις φοιτηταί να ταξειδεύωμεν έν τη πρώτη θέσει ως μεγάλοι Κύριοι' θα έκοσμούντο δε επί τόν μυθιστορικώτερον αι σημειώσεις διά της παραθέσεως ενός έπιθαλασσίον κόρτε, της όλης άπρόοπτον τύχης μιας Ζακυνθίας άνθοδέσμης, τού θλιβερού θεάματος επιθανάτου φθισικού ή άλυσοδεμένου παράφρονος, της πανηγυρικής παρελάσεως λεγεώνος συμπεθέρων, άποχαϊρετώντων νεονύμφους, της πατριωτικής εικόνας έκπαιστούς πε-

τωματάδων, προωρισμένων δια την Ηπειρον, κατα την μακαρίαν εποχήν τοῦ 1878, καὶ ἄλλων καὶ ἄλλων. Ἄλλ' ἀπεναντι τῶν ἀμυδρῶν ἄλλως τε τούτων ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐντυπώσεων, ἢ νεαρὰ ὄρωσερός τῆς Αἰγινήτικῆς ἐκδρομῆς δὲν ἐπιτρέπει νὰ χρονολογῆται πλεϊότερον.

Ἄλλ' ἐξ ὅλου αὐτοῦ τοῦ ταξιδευτικοῦ παρελθόντος δύο μαῦραι πεταλούδαι καὶ τόρα ἐπι ζωπρότατα ἀπασχολοῦσι τὴν μνήμην μου, διαθέτουσαί με ἀείποτε πολὺ δυσαρτέως πρὸς κάθε ταξιδίον· κατὰ πρῶτον λόγον ἢ ναυτικά, καὶ δεύτερον οἱ ἀπαραίτητοι σύντροφοι τῶν φοιτητῶν, ἢ μπάλα καὶ τὸ μπαουλό, τόσας φροντίδας παρέχοντα εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν πολυκύμαντον διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ πορείαν, καὶ τόσῳ ἀσπλάγγῳ βασιζόμενα τὴν Λαζαρονικήν ἀκτινίαν μου.

Ἄλλ' ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει τὸ ταξιδίον ἦτον ἐξαισιον διότι ἦτον ἀγγελικὴ τῆς θαλάσσης ἢ γαλήνης, μόνον δ' ἀποσκευὴν ἔφερον τὰ λοιπὰ ἐντός τῶν χειρῶν, καὶ τὴν εὐθυμίαν ἐντός τῆς καρδίας. Ὑπὸ τοιούτου ὄρου οἱ πόδες διαπρήχοντο· κατὰ μῆκος τὸ κατὰστρώμα, οἱ ἄλλοτε ἄδραναι ἀκινήτουτες ἐν τινὶ γωνίᾳ, τὸ πνεῦμα περιπίπτει εὐλευθερον ἀπὸ τοῦ Ἰκαροῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπὶ τῶν τεσσάρων ἄκρων τοῦ ὀρίζοντος, χαίρει τὸν κυανὰν σειρὰν ὄρεων, καὶ ἀμυδρὰς δεαγραφὰς πλοίων καὶ καπνοῦ ἀναθροσκοντος, ὅλην τὴν ὠραίαν σκηνογραφίαν τῆς θαλάσσης, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ παρατηροῦσι γύρω περίεργοι, εὐαίσθητοι καὶ εἰς τὰ ἀσημότερα ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὑποπίπτοντα.

Ἡ ἀ' Ἐρμούπολις δὲν ἐξέπλευσεν ἐπι τοῦ λιμένος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ προκαλοῦσι τὰ βλέμματα καὶ τὰς ἐρωτήσεις τὰ κατὰ σειρὰν ἠγκυροβολημένα πλεῖα ὁ Πειραιεὶς μετὰ τὰς οἰκίας καὶ τοὺς λόφους τοῦ φαίνεται ὡς νὰ ἀναδίδῃ ἀγαλλίαν, δεχόμενος τὸ ἀκτινοβόλον λουτρὸν τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου· ἢ θάλασσα ἔχει κυματισμοὺς ἀραιούς, ἡσύχους, νοθροὺς καὶ τοὺς παλμούς τῆς γαλήνης. Ἐπι τοῦ καταστρώματος διέρχεται ἐπανελημμένως ἐμπροσθέν μου πωλητὴς μεγαλόφωνος ἐφημερίδων καὶ... ἐρωτικῶν ἐπιστολαρίων.

Φαντάσθητε τὸν ἔρωτα μεταμορφούμενον εἰς Ὀλενδόρο, καὶ συντάσσοντα Μέθοδον. Δὲν ἦτον ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου οὔτε συνῴθησις ἐπιβατῶν, οὔτε πάλιν μονότονος ἐρμιμία. Τόρα μετὰ τοὺς καθημερινούς σχεδὸν πλοῦς οἱ ἀτμοπλοῖοι τῆς Ἑταιρίας καὶ τοῦ Γουδῆ, μερίζονται οἱ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ θέρου διαδοχικῶς καταφεύγοντες εἰς Αἰγίαν πρὸς δρόσον καὶ ἀναφυγὴν. Ἀλλὰ πάντοτε, ἐκτός τῶν ἐπιβατῶν, οἵτινες δὲν σταματῶσι τὸ ταξιδίον τῶν εἰς Αἰγίαν, πάντοτε θὰ ὑπάρχῃ μία Ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια, μία φιλικὴ παρέα, μία κόρη ἢ ἀνακινῆ χαριέντως τὸ ριπίδι τῆς, ἐξακινεῖζουσα τὰ πολεμικὰ βλήματα τῆς, καὶ δὲν ὄρωσερόν παιδίον θὰ σκορπίζῃ τὰ γέλοισα του καὶ τὰ πηδῆματά του θορυβωδῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, νέος τις θὰ σὰς ἀνοίξῃ κουβέντας, ἐρασμία πάντοτε συντροφιὰ μέχρις Αἰγίνης· διὰ τὴν τοιαύτας ἐκδρομὰς, συντόμους, τερπνάς, πρὸς ἀναφυγὴν, πρὸς εὐωχίαν, διὰ μίαν ἐξοχὴν, δι' ἓν λουτρὸν, διὰ ψάριον ἢ σταφυλὰς ἰδίως ἢ νεότης ἀνειρεύεται καὶ οἱ μέγιστοι Αἰγίνης συνεπιβάται δὲν δύνανται νὰ ἦνε ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παλληκάρια καὶ λιγερὰ, ἀποπνεύοντες τὴν χάριν καὶ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἐκτελουμένου οὐνεῖρου των. Ἐἴχομεν καὶ ἡμεῖς τὴν ροδοκύανον ἀτμοσφαιραν μας· διατηρούμεν εἰς τὰ βῆθη τῶν καρδιῶν μας τὴν λάμψιν δύο ὀφθαλμῶν, μίαν ὑπερόχου παρθενικῆς μορφῆς τὸ ὄψος. Ἄλλ' ἐν γένει τὸ ταξιδίον ὑπῆρξεν ἀπλούστατον, εὐθυμον ἄλλ' ἤρεμον μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἐξόχως παιδικῆς τῆς πρῶτης ἐκείνης θαλάσσης, ἐπ' ἧς τὸ βλέμμα ἠδύνατο ἀκινδύνως νὰ διατρέξῃ, ἢ προσοχὴ ἐστράφη πρὸς τὰ ἐπι-

φαινόμενα βουνάκι τῆς Αἰγίνης, κατ' ἀρχὰς ὡς ἀμυδρὰς γραμμὰς, ἔπειτα ὡς κυανὰ ἀνιστότητα, κατόπιν ὡς ἐρυθροφαίους βράχους, μετ' ὀλίγον πρασινισμένας καμπυλοτήτας μετὰ τὰς ἀκτὰς των, καὶ τὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ μεμονομένα ἀγροτικά σπητάκια καὶ τοὺς πρὸς πηλῆθεις ἀνεμομύλους, ἔως ὅτου ἐπεφάνη ἡ Αἰγίνα, λευκὴ σειρὰ οἰκίσκων, ἀπολήγουσα εἰς ἐκτεταμένην ἐξοχικὴν πρασινότητα, διακοπτομένην ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὑπὸ ἐξοχικῶν οἰκίσκων, τινῶν μετ' ἐξαιρέτου φιλοκαλίας ἐκτισμένων.

Ἐπὶ μίᾳ βάρκῃς τοποθετούμεθα στιβαζόμενοι πάντες οἱ διὰ τὴν Αἰγίαν, διότι μία μόνον βάρκα ἐτίμησε διὰ τῆς προσεγγίσεως τῆς τὸ βαπόρι, καὶ ἀποβιβαζόμεθα μετ' ἀγωνιώδη κωπηλασίαν. Οἱ ἐπὶ τῆς προκυμίας συνοθύμενοι, ὡς διὰ νὰ χαίρει τῶν ἐλευσίν μας, Αἰγινῆται, μᾶς ἐνθυμίζουσι τὰς εἰς τὴν πατρίδα ἐκ τῆς πρωτεύουσας καθόδους καὶ τὸν ἐπὶ τῆς προκυμίας συνωστισμὸν τῶν συμπολιτῶν, οἵτινες περικυκλούμετες ἕκαστον νεῖκῆδα, δὲν ἀφίχοντο εὐλευθερον, πρὶν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πανταχόθεν ἐξακοντιζομένην πρὸς αὐτὸν ἐρώτησιν: «Τί νέα ἀπὸ τῆς Ἀθήνας;» Ἡ βάρκα, ἢ ὅποια μᾶς ἔφερον ἐξω, ὀνομαζέτο νομίζω, Ἀλεξάνδρα—Ἀλέξανδρος ὡς νὰ εἴνε ἐμοσφοδίτοι αἱ βάρκες των, οἱ Αἰγινῆται ἰκαροποιοῦσι καὶ τῶν δύο φύλων τὰς ἀπαιτήσεις δι' ὀνομάτων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων χάριν μάλιστα ἀδρότητας, προτάσσουσι τὸ θηλυκόν: Ἀλεξάνδρα—Ἀλέξανδρος, Ἀστραπή—Ἀλλοκ. Ἄλλ' ὑπάρχον καὶ διακρίσεις γένους: μετὰ τῶν λέμβων τῶν διαπρήχοντο ὁ Βούργαρις καὶ ὁ Τρικουήτης.

Τοὺς καταπλέοντας ὑποδέχεται πρῶτος ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ἐκκλησάκι ἐν ἀπομεμονωμένῳ πρὸ τῆς προκυμίας νησιδίῳ.

* *

Πολὺ ὠραία ἐπεράσαμεν τὰς εἰκοσιοντὰ ὥρας μας ἐν Αἰγίνῃ, καὶ γελαστὰς ἐντυπώσεις κυμίζομεν ἐκεῖθεν. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἢ ἀγνὴ ἐπαρχιακὴ σμικρότης, ἡσύχια, πενιχρότης, ἀντιτιθεμένη πρὸς τὸν ἀθηναϊκὸν θόρυβον καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν μεγαλομανίαν, εἴνε ἢ ἐλεύουσα καὶ εὐχρέστως διαθέτουσα τὸ πνεῦμα. Ἐπὶ τῶν ταπεινῶν ἐκείνων, ἀλλ' εὐπρόσθετων οἰκίσκων ἀναπαύεται τὸ βλέμμα, μετὰ τὸ ἄχθος τῶν βαρῶν καὶ ὑψιφύων μεγάρων τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ τῶν Πατησίων ἐκεῖ μαρμαρίνοι οἱ ἐξώσταί, ἀλλὰ ὄρελοντες νὰ τερῶσιν, ἀπαισιῶς καὶ παγερώτατα κεκλεισμένοι, τὴν ἀριστοκρατικὴν αὐτῶν ἀξιοπρέπειαν· ἐδῶ ξύλινα τὰ μπαλκονάκια, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν, ὅτῳκις τὰ προστάττει ἡ σκιά, πάντοτε χαρμυρῶν ἀνοικτὰ καὶ χρησιμοποιούμενα πρὸς δρόσον καὶ ἀνάπαισιν τῶν κυρίων. Τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μας ἦτο εορτὴ, καὶ ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν ἐπεδείκνυον τὰ γραφικὰ των λευκὰ μανδύλια αἱ Αἰγινίτισσαι, τὸ ἀπλοῦν καὶ τόσον εὐπρόσωπον τῶν κεφαλῶν των κάλυμμα, οὕτως ἢ ἀριεμένη ἄκρα ἐκυμάτιζεν ὑπὸ τὴν ἀδιάλειπτον πνοὴν τῆς ὄρωσερότερης αὔρας.

Ὁ πολιτισμὸς μετὰ τὰ στενά του, μετὰ τὰ γραμμικά, μετὰ τὰ εὐρωπαϊκά, ἐξελλείται ὁσημέραι πᾶσαν ἀνατολικὴν ποικιλίαν ἐνδύματος, ἀποστέλλων εἰς τὰ μουσεῖα καὶ φουστανέλλες, καὶ φέσια, καὶ φράκτες, καὶ ἀντεριά· οὐχ ἦπτον ἐν Αἰγίνῃ τὸ ἐνδύμα, τὸ συχνὰ ἐπι ἀπαντῶμενον, οὕτως, νομίζετε, δὲν ἐπέρασαν ἀκόμη ἐντελῶς τὰ περιωμένα μεγαλεῖα, εἴνε τὸ προσοκλῆς ἐλεῖνο των νησιωτῶν τοῦ Αἰγαίου καὶ τῶν φαράδων: ἢ βράκα ἢ βράκα ἢ φουσκωμένη ὡς κοῦρκο, ἢ θροῦσα ὡς φλοίσβος, ἢ κινουμένη ὡς ἐκκερμέας. Μεταξὺ τῶν τηρουμένων ἀκόμη καὶ μέχρι τοῦ ἐνδύματος τὴν ἐθνικὴν

ἰδιοφυῖαν μεγαλοπρεπῆς φυσιογνωμίας γέροντος ἀγωνιστοῦ βαθύτατα ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ σεβασμοῦ μας. Βραδύ, ἀλλὰ στερόν ἦτο τὸ βῆμα του, ἐπὶ τοῦ ἠνωρθωμένου φρεσίου ἐπέλαμπεν, ὡς κλέους πανσέληνος, ἢ ἄργυρὰ κορῶνα τοῦ ἀγῶνος, ἢ μακρὰ καὶ στρογγύλη λευκὴ γενεὴς ἐπέτεινε τὴν ὄλην ἀσπρότητα τῆς φυσιογνωμίας του, καὶ ἡ λαλιά του ἀντήχει ἐρυθρῶς, μετὰ τὸν μελίγιον ἐκείνον νησιωτικὸν τόνον, ὄργωσα εἰς διηγήσεις καὶ ἀναμνήσεις. . . Τοιαύτας ὑπάρξεις πλέον πολὺ, πολὺ δύσκολα θ' ἀπαντήσετε εἰς τὰς Ἀθήνας.

Μόλις ἀποβάντες τῆς λέμβου, ἐνεκαθιδρύθημεν εἰς τὸ πρῶτον παρατυχὸν καφετεῖον, πρὸ τοῦ ὁποῦ ἐκτείνεται ὁ τερπνότερος ὀρίζων, περιλαμβάνων γῆν καὶ θάλασσαν, ἀκτὰς καὶ κύματα, καὶ ἀπαύτως ἐν τῷ θερινῷ καύσωνι ριπίζεται ὑπὸ τῶν εὐδροστέρων πνοῶν, μόλις ἐνεκαθιδρύθημεν—καὶ τοῦτο μέχρι τέλους ὑπῆρξεν ἡ νομαδικὴ σκηνὴ μας—προσέβαλε τὰς ἀκοὰς μας ἢ κουβέντα δύο γεροντιδίων, ἀπωτέρω καθήμενον, περὶ. . . τῆς δευτέρας Παρουσίας! «Ὅταν θύρῃ ἡ δευτέρα Παρουσία, ἔλαγεν ὁ ἕνας, θ' ἀνοιχθοῦνε τὰ βιβλία ποὶ εἴνε γραμμένα ὅλα τὰ ἔργα μας· καὶ μὴ πεντάρη ποὶ ἐδώσαμε, κι' ἐκεῖνη εἴνε γραμμένη οἱ ἄγγελοι γράφουν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς μερῆς, οἱ δαίμονες ἀπὸ τῆς ἄριστερᾶς, ὅτι θὰ δώσουμε.» Καὶ ἤκουεν ἐν ἐνθουσιασμῷ ὁ ἕτερος. Ἄ! τοιαύτας συνδιαλέξεις περὶ οὐρανίων δοῦναι καὶ λαβεῖν, μίαν ἐπι φᾶσιν τῆς ἐπαρχιακῆς ἀπλότητος καὶ πίστεως, ποῦ θ' ἀκούσετε πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας!

* *

Εἰς τρεῖς πρὸς παντὸς ἀπαλαύσεις συνοψίζονται αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐν Αἰγίνῃ διαμονῆς μας: εἰς τοὺς φρέσκους ἀστακούς, τὴν ἀπὸ πρῶτης μέχρι ἐσπέρας ζωογονοῦντα ἡμᾶς ὀλόδροσον μπάτην, καὶ τὰ Ἔργα τοῦ Γ. Ν. Κολοκέντη.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνεχ. ἰδ. ἀριθ. 512)

Διότι σὰς λέγω τοῦτο, κύριε, ἢ θυγάτηρ μου δὲν σὰς ἀγαπᾷ. — Ἀφετὴ με νὰ πιστεύω, κυρία βράχνη, ὅτι ἢ κυρία Δεσμομαίξ θὰ μ' ἀγαπήσῃ. — Οὐχὶ κύριε, ἢ Ἐρριέττη δὲν θὰ σὰς ἀγαπήσῃ ποτὲ, δὲν δύναται, ἐνὸς σὰς ἀγαπήσῃ! Γνωρίζω τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου μου, ἐγὼ τὴν ἐμόρφωσα. . . Προστίθημι ἀκόμη ὅτι ἢ Ἐρριέττη εἴνε ἐν θυμῷ, ὁμολογήσατε ὅτι ὁ βαρόνος Δεσμομαίξ ἐποίησεν ἀγοραπωλησίαν, ἢς τὸ τίμημα εἴναι ἢ θυγάτηρ μου! Ὁ νεανίας κατέστη ὠχρότατος. — Ὡ! εἶπεν. — Δὲν σὰς κατηγορῶ ὑμᾶς, κύριε, διότι εἴσθε καὶ εἰς ὅμα. . . Ἄ! δὲν γνωρίζετε ἀκόμη τὸν βαρόνον Δεσμομαίξ, εἴναι ἰκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃ, ὁ ἄθλιος! . . . Ἐὰν παραφέρωμαι, κύριοι, ἢ ὀδύνη μου μοὶ συγχωρεῖ τὴν παραφορὰν

Καὶ περὶ μὲν ἀστακῶν καὶ μπάτη πᾶσα περαιτέρω ἐξήγησις θὰ ἦτο φλυαρία, πᾶσα ὅμως περὶ Κολοκέντη σιωπὴ θὰ ἦτο ἀτύγγωστος ἀδιαφορία πρὸς τοὺς ἀναγνώστας. Ὁ εὐθυμοὺς οὗτος βρακοφόρος, γένημα καὶ θρέμμα τῆς Αἰγίνης, εἴνε ὁ Ραφαὴλ ἐνὸς τῶν δημοσιωτέρων πλεσίον τῆς παραλίης μαγειρείων, κατακοσμήσας καὶ τὰς τέσσαρας πλευρὰς τῶν τοίχων του διὰ τῶν πρωτοτυπωτάτων προϊόντων τοῦ γρυστῆρος του, καὶ καθιερώσας αὐτῶ τὴν εὐεργετικώτεραν ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ σχολῇ, καθ' ἣ διαθέτουσαν ἐν ὑψίστῃ φαιδρότητι τὸν παρατηρητὴν. Ἐδῶ βαρέλια, κάτω ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ πύργου, ἀπὸ τοῦ πύργου ῥεῖ ἀφρονον, κρασί βεβαίως—δὲν ἔχει ἐπιγραφὰς ὁ ζωγράφος—ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κρασί ἐναστόμα ἀνοιχτόν, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ στόματος σῶμα ἀνθρώπου, ἐν στάσει—τί ἀτάσει; στάσει τὴν ὁποῖαν ἀνεκάλυψεν ὁ ζωγράφος, καὶ εἴνε ἢ ἐξιδανικεύσει τῆς ὑπτίας θέσεως: ἄλλοι γυναῖκες φροσφόροι πιασμένοι εἰς σურτὸν, καὶ ἀκριβῶς ὑπεράνω αὐτῶν, οὐλαμὸς βουκεφάλων πατοῦντων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν καὶ τῶν ἀχένων τῶν Κυριῶν, χωρὶς—ὡ! τοῦ θαύματος!—νὰ ἐκταραχθῇ κατὰ τὴν ἡχορηγικὴν ἀρμονίαν ἀγάδες ξιφουλῶντες, φουστανέλαι πάνοπλοι, ὅλα αὐτὰ, ἀνάπλαισις εἰς μέγα σχῆμα καὶ διὰ γρυσμάτων ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς διὰ κονδύλιον ἐπὶ τῶν πλακῶν μας καλλιτεχνίας κατὰ τὴν χρυσὴν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ἐποχὴν, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Φράγκα· καὶ ὅλα κρατούμενα μετέωρα, καὶ ὡς διὰ μαγικῆς τινος ἀοράτου κλισίας ὑπὸ τοῦ ζωγράφου τηρούμενα, θαρρεῖτε, εἰς τὴν θέσιν των. Ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς θύρας τοῦ μαγειρείου γεγλυμμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου περιληπτικὴ ἐπιγραφὴ προσκαλεῖ κάθε φιλόμουσον: «Ἔργα Γ. Ν. Κολοκέντη».

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ἐπιγραφῶν, δύο ἄλλαι παρουσιάζονται εἰς τὴν μνήμην μας: καὶ ἢ μὲν εἴνε καθαρὰ Ἀθηναϊκὴ μεταφύτευσις, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῶν τελευταίων

ταύτην. Οἱμοὶ! ὄρείτε νὰ κατανοήσῃτε τὰς στενοχωρίας, τὰς βασιάνους μητρὸς ἐπιζητούσης ἢ ἀπομακρῆν τὴν ἀπειλοῦσαν τὸ τέκνον τῆς συμφορᾶν. Κύριε Κάστορα, μὴ συντριψέτε τὸν βίον τῆς θυγατρὸς μου, παραιτήθητε αὐτῆς: θῆλετε νὰ νυμφεῖθητε, κύριε Κάστορα, ἀλλὰ θὰ εὐρηθε εὐκόλως ἐτέραν νεάνιδα ἢ τις ἢ θὰ ἦναι εὐτυχῆς τῆσιν τὴν χεῖρα ἐντός τῆς: ὑμετέρας καὶ ἢ τις θὰ σὰς ἀγαπᾷ. Εἴσθε δεκτοὶ εἰς τὴν καλλιτέραν κοινωνίαν, ζητήσατε περὶ ὅμων. Ἡ Ἐρριέττη δὲν ἠδυνάθη νὰ σὰς ἐμπνεύσῃ μέγα τι πάθος· μόλις γνωρίζετε αὐτὴν—ὅτε ἤλθετε ἐν Βωκοῦρ, δὲν εἴχετε ἰδεῖ ποτὲ αὐτὴν. Κύριε Κάστορα, δὲν ἀγαπᾷτε τὴν θυγάτηρα μου. — Ἐὰν δὲν ἠγάπων τὴν δεσποινίδα Δεσμομαίξ, κυρία βράχνη, διατί θέλω νὰ συζευθῶ αὐτήν; — Ἡξεύρω ἐγὼ; Καὶ ὁ Κάστορας διηγήθη πῶς ἐκ τῆς εἰκόνης καὶ τῶν ἐπαίνων οὗς ἤκουε παντοῦ, περὶ τῆς δεσποινίδος Δεσμομαίξ συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς αὐτὴν καὶ πῶς διενόηθ' νὰ συμφολιώσῃ τὸν βαρόνον μετὰ τὴν βράχνην νὰ κάμῃ ὥστε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἐκείνος παρ' αὐτῆς καὶ νὰ φέρῃ οὕτω τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν. — Σὰς εὐχαριστῶ διότι μ' ἐρωτίσατε, κύριε, ἀπῆντησεν ἢ βράχνη. Βεβαίως μετὰ τὰς σαφεῖς καὶ εἰλικρινεῖς ἐξηγήσεις, ἢς μοῦ ἐδώκατε, ἐὰν ἢ ἐνωσις, ἢν ἐπιθυμεῖτε, ἦτο δυνατὴ, θὰ σὰς ἐδίδα ἀμέτως τὴν συναίνεσίν μου. Ναί, ἐὰν ἢ θυγάτηρ μου σὰς ἐγνωρίζε ταχύτερον, θὰ ἠδύνατο νὰ

δημοτικῶν ἐκλογῶν, φέρουσα μεγάλοις καὶ γνωστοῖς ἡμῖν ὑπογραφικαῖς στοιχείαις τὸ ὄνομα τοῦ τότε ὑποψηφίου καὶ νῦν δημάρχου Λιγνίτης ἢ ἄλλη δὲ ἀναγιγνώσκεται ἐπὶ τῆς προσόψεως παράγωγος ξυλίνης, με κόκκινηςμπογιάς γραμματα κουντζουρωμένη, καὶ ἰδιοτροπωτάτη :

Πισα καὶ κατράμι. Ρουσία καὶ Γαλλία. . . εἶνε τιμητικὸς τίτλος τοῦ ξυλίνου μαγαζείου, πολυτελείας χάριν, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ ἀνωτέρω ἀναγραφόμενα, ἢ εἶνε εἶδος τι διαμάρτυρήσεως κατὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς, προσδιοριζομένης διὰ τῶν δύο ἀνωτέρω μαζύρων στοιχείων, τὰ ὅποια παίζουν φοβερὸν ρόλον εἰς τὴν κόλασιν ; Πιθανόν ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθημεν γὰρ τὸ ἐξακριβώσωμεν.

Ἡτύχησε τὸ παρὸν θέρος ἢ ἀπολαύση καὶ ἄλλου ἀθηναικοῦ εὐτυχίματος ἢ καλὴ Λίγνινα : θερινῶν θεάτρων ! Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βασιλειάδου, ζεῖγος πλανοβίων ἠθοποιῶν, ἀναγγέλλουσι ἡμέραν παρ' ἡμέραν διὰ τοιχοκολλησεως μικρῶν ἐπὶ ἐρυθροῦ χαρτοῦ χειρογράφων προγραμμάτων, ὅτι αὐτὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ παραστήσῃ Σύνπλογμα Καμφοδιῶν. Ὡς θεάτρον διακοσμεῖται καθ' ἐσπέραν μάνδρα ἐγγὺς τῆς παραλίας, τὴν ἡμέραν παριστώσα ἐν τῇ περιοχῇ τῆς τῆς εἰδυλλιακῆν εἰκόνα ποιήνης προσβάτων, ἐκεῖ ἀυλιζομένης μετὰ τοῦ τσοπάνη. Θέσεις τρεῖς, ἐπισήμως ἀναγεγραμμέναι ἐν τῷ προγράμματι : ἡ Α' — εἰς καρέκλας, μετακομιζομένης μία μία τὴν ὥραν τῆς ἐνάξεως ἀπὸ τοῦ πλησίον κεραιείου ἢ Β' εἰς ὀπισθεν τῶν κεραιῶν ξύλινα καθίσματα ἢ σανίδας τοποθετημένας ἐπὶ βαρελιῶν ἢ Γ' — ἐπὶ ποδῶς, ὀπισθεν. Ἀλλ' ὑπάρχουν ἀνεπισήμως, ὡς ἐξηκριβώσαμεν, καὶ τετάρτη καὶ πέμπτη καὶ ἕκτη καὶ ἐβδόμη θέσεις ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐκάστης τῶν τεσσάρων πλευρῶν τῆς μάνδρας πρὸς δὲ καὶ ἐξω τῆς μάνδρας, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς σκηνῆς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐρριμένον πλοῖον, ἐφ' οὗ προθύμως τὸ βράδυ ἀναρριχῶνται θεαταί, εἶνε τὸ μοναδικὸν τοῦ θεάτρου θεωρεῖον. Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπισκέψεώς μας εἰς τὸ

σᾶς ἀγαπήση καὶ θὰ καθιστάτε αὐτὴν εὐτυχῆ· δυστυχῶς ὁμοῦ, Κύριε Καστορα, ἐπαναλαμβάνω τοῦτο καὶ πάλιν, μεταξὺ σας καὶ τῆς Ἐρριέτης ὑπάρχει ἐμπόδιον, τὸ ὅποιον οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ὑπερπηδήσῃ. Ἄ ! τὴν ἀνάγκην νὰ εἰπω εὐκαλύτερον εἰς σᾶς : Μὴ σκεπτεσθε πλέον τὴν θυγατέρα μου, λημονήσατε τὴν !

Ὁ νεανίας εἰσήνεσε τὴν κεφαλὴν. — Ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ τὸ ἀδύνατον, ἀπήνησεν. Ἀλλὰ σκεφθῆτέ λοιπόν, κυρία Βαρόνη, ὅτι εὗρον τὴν εὐτυχίαν, ἣν ἀπὸ πολλοῦ ἐζητήσα, ἀνειροπόλησα, καὶ ὅτι θέλετε νὰ με ἐμποδίσετε νὰ καταλάβω αὐτήν !

— Ὅταν σύζυγός τις δὲν κατέχει τὴν καρδίαν τῆς συζύγου του, κύριε, ἡ εὐτυχία δὲν ὑπάρχει οὔτε δι' αὐτὸν, οὔτε δι' αὐτήν.

— Ἐὰν ἡ δεσποινὴ συναίνῃ νὰ μὲ νομφρευθῇ, πράττει τοῦτο διότι εἶναι βεβαία, ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσῃ.

— Μὴ πιστεύετε τοῦτο, κύριε, μὴ πιστεύετε ! Ἡ Ἐρριέτη, ἐπαναλαμβάνω, περιέπεσον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς στηθεῖσαν παγίδα. Τοῦ ἀποσύρατε τὴν αἴτησιν ὑμῶν, ἀπόδοτε τῷ βαρόνῳ τὸν λόγον τὸν ὅποιον ἐδώκεν εἰς ὑμᾶς μὴ με περιάγητε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀντιπαλαίω με τὸν σύζυγόν μου, τοῦθ' ὅπερ θὰ κατεκρημνίσει τὰ τέκνα μου καὶ ἐμὲ ἐντὸς φοικαλέας ἀβύσσου, ὅποτε θὰ ἐλυπεῖσθε, θὰ ἐλγετε τύφεις τῆς συναιδήσεως, ἀλλ' ἀνευ ἀποτελέσματος, διότι δὲν θὰ ἠδύνασθε πλέον ν' ἀπομακρύνετε τὴν συμφορὰν τοῦ

ἢ Σύνπλογμα τῶν Κομφοδιῶν περιέλετο καὶ ἡ Χλος Δούλη, τὸ γνωστὸν ἔπος τοῦ Ὅρρανίδου εἰς δράμα μετεσκευασμένον. Εἶνε παιδρότατα περίεργος ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους συγχώνευσις τοῦ δράματος, καὶ τῶν πέντε πράξεων του καὶ ὅλων τῶν προσώπων του, εἰς μὴν δραματικὴν κουδέντα με σκηνακῆς κινήσεις καὶ ἐρυθρᾶς στόλας τῆς κυρίας καὶ τοῦ κυρίου Βασιλειάδου. Ἀλλ' ὅτι ἀλλθῶς μὰς εὐπρέστησεν εἶνε ὄντως ἡ καθαρὸτάτη ἀπαγγελία ἀμφοτέρων, ἰδίως τῆς κυρίας, πολὺ καλῶς καὶ μετ' εὐτοχευῆς ἐκφράσεως τονίζουσας τὰς λέξεις καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μεθ' ὅλας τὰς ἀναπορεύτους εἰς ἐπαρρηλικὴν πολίτην ἑλλείψεις, νομίζομεν ὅτι συγγὴ ἰκράσας ἀπὸ σκηνῆς εὐφραδῶν στίχων καὶ ἐδαρίων, καλὰ ὅπως ὅποτε ἀπαγγελλόμενον, βαρύνει ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἐπίσης ὡς οἱ ἡμερησίοι ἄγωνες τοῦ δημοδιδασκάλου ἐπὶ τοῦ μαθητοῦ. Τὸ ἀκρατῆριον ἀραιόν. Εἰς ὑπενωμοτάτης, ὡς οἱ Σκίθαι τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ὤθον διὰ τῆς βίας τοῦ νωθοῦ; ἐκ τῶν πολιτῶν εἰς τὴν Πνύκα, ὅθι διὰ συχνῶν σκουπτιῶν τοῦ ὅπως ὅποτε ἀπροσέκτου; ἢ στρίφογυρίζοντα; ἢ ψιθυρίζοντα; ἐκ τῶν ἀκρατῶν εἰς προσοχὴν.

Καὶ ἡ ἐξοχὴ τῆς Λιγνίτης δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητος· πλουτεῖ εἰς σταφύλια, ἀλλὰ πλειότερον εἰς σύκα· ἐν τούτοις διὰ τὸν διαβάτην δὲν εἶνε τόσῳ εὐχερῆς ἢ ἐξ αὐτοσχεδίῳ ἱκανοποιήσις τῆς ὀρέξεως, τὴν ὁποῖαν ἐνδέχεται νὰ τῷ γεννήσῃ ἡ θέα ὠρμητοῦ σύκου κρεμασμένου ἢ κεκριμπαρηνίας ρώγας σταφυλῆς ἀγροπυνοῦ ὀφθαλμοὶ κατασκοπεύοντες τὸν κάμνον νὰ συλλογισθῇ τὸ μέγεθος τῆς τόλμης του· καὶ τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν δραγατῶν τὰ χρέη ἐκτελοῦσιν αἱ γυναῖκες. Καὶ καταλαμβάνει τότε ὁ διαβάτης τὸ ὄρθον τοῦ λεχθέντος περὶ τῆς συκῆς, ὅτι αὐτὴ εἶνε τὸ δένδρον τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν, τὸ ἀπαγορευμένον δένδρον τοῦ Παραδείσου· ἂν τὸ κελὸν εἶνε ἡ

νὰ ἴδῃτε πάντας ἡμᾶς ἀπαλασθέντας· χυρὴ νὰ δύνησθε νὰ μὲ σώσετε.

— Κυρία Βαρόνη, ἐξηκολούθησεν, ὑπόσχομαι σήμερον ἢ αὔριον νὰ λάβω σπουδαίαν συνέντευξιν μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐρριέτης περὶ τοῦ γάμου ὑμῶν. Ἐὰν μοὶ εἴπῃ ὅτι ἐκπληροῖ πράξιν ἀφοσιώσεως καὶ ὅτι συναίνει νὰ μὲ νομφρευθῇ καταναγκάζουσα τὴν καρδίαν αὐτῆς, θὰ ἴδω τότε τί ὀφείλω νὰ πράξω.

— Ἡ θυγάτηρ μου οὐδέποτε θὰ σᾶς ὁμολογήσῃ τοῦτο, κύριε, γνωρίζω ἐγὼ αὐτήν· θὰ μείνῃ σταθερὰ, ἀκλόνητος ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτῆς. Ὁ πατὴρ τῆς ἠπάτησεν αὐτὴν διὰ τῆς ἐπιβουλεύσεως ὅτι ἐκπληροῖ ἔργον ἀφοσιώσεως. Ἡ Ἐρριέτη θυσιάζεται, μὴ ἀμφισβάλῃτε περὶ τούτου· ὅμμα ὑπομονητικὸν θὰ ἐγκαρτερῆσῃ μέχρι τέλους.

Ὁ Πέδρο ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλὸς τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκαμμένην.

— Κυρία Βαρόνη, ὑπέλαθεν ἐγειρόμενος, ἐὰν καλῶς ἐνόησα τοὺς λόγους σας, μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ κ. Δεσιμαῖζ ὑπάρχει κατὶ μυστικόν.

— Μάλιστα, κύριε, καὶ μυστικὸν πολὺ τρομερὸν.

— Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Τὸ μυστικὸν τοῦτο δὲν ζητῶ νὰ μάθω, κυρία. Θὰ σκεφθῶ.

— Εἶνε τοῦτο ὑπόσχεσις ; κύριε.

— Ὁχι, κυρία Βαρόνη, οὐδὲν σᾶς ὑπόσχομαι.

γλυκύτης τοῦ καρπού της, ἀλλὰ τί πονηρότερον γυναικεῖας ἰζωργισμένης γλώσσης ;

Ἦτον τερψίθυμος ὁ ἐξοχικὸς τῆς δείλης περιπάτος μας : δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἡ ἀρμονικώτατα παρατεταγμένη, οὕτως εἶπεν, πρασινάδα τῶν κτημάτων εἰς ἀμπέλου; καὶ κήπους καὶ συκορυτείας; ἡ θάλασσα χαμηλὰ καὶ βαθύτατα, δεξιόθεν καὶ πρὸ ἡμῶν τὸ πλαισίον τῆς ἀγροτικῆς εἰκόνης. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ προκύπτοντες χαριέντως ἐξοχικοὶ οἰκίσκοι, προκαλοῦντες ὄνειρα εἰδυλλιακῆς ἐν φιλότῃ καὶ εὐλῇ συμβιώσεως μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τῶν θεοῦδων του ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιβλεψιν τῆς μεγάλης φύσεως. Μετ' ὀλίγον ἐκ ἀλλαγῆς σκηνογραφίας, περίπατος κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς ἐπὶ τῆς ἀμμουχίας, ἐνῶ τὸ κύμα ὑγραίνει τὰ ὑποδάματα, καὶ ἡ ῥάβδος χαράτσει ἐπὶ τῆς ἀμμου ἱερογλυφικὰ ἢ ἐρωτικὰ—ὄναματα. Φωκία ἐκλευκαθέντα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ διακόπτοντα τὴν πορείαν μας, καὶ προβατάκια λευκὰ ἐν ἀγγελικῇ ἡρεμίᾳ ἀναπαύομενα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ ἐνθουμίζοντα εἰς τὸ πνευμά σας τοὺς στίχους τοῦ Παναγιώτου Σηῦτσου:

Ἦως δινεῖς βοσκοπούλα, πῶς βοσκός δὲν ἐμ' ἐγώ, Καὶ μαζὴ σου 'ς τὸ λιβάδι, Καὶ μαζὴ σου ἀπ' ἀρνάκια τρυφερὰ δὲν ὀδηγῶ, Ἐνα τρυφερὸ κοπάδι ;

Ἐπειτα τὴν περιπαθῆ τρυφερότητα τῆς ὥρας διαρύνοντα τὰ γαϊδουράκια, ἐλευθέρως σκιρτῶντα καὶ τραγουδοῦντα βαθυφώνως τὰς στιγμὰς τῆς σχολῆς των, καὶ ἀπὸ τῶν ὀπισθεν μας λόφων, ὀτίνες ἐν τῇ θέᾳ τῆς φύσεως προκαλοῦσιν εἰς τὸ πνεῦμα ἠδύπαθον τινα ἐντύπωσιν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐκ τῆς θέας βαθυκόλπων στηθῶν σφριγώσεως κόρης, ἀπὸ τῶν ὀπισθεν μας λόφων, προκύπτουσα ὡς φωτεινὸν σιρῆτι, ὕστερον ὡς στιλπνὸν καμπύλον σημεῖον ὑπηρεσίας ἀξιωματικοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον, ὡς ὀλόχρυσον σφαῖρα, ἢ σελήνη, ἐν μέσῳ τῆς γλυκύτητος τοῦ θαλασσοῦ,

— Καὶ ἀναχωρεῖτε ; — Τὸ ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεώς μας ἐξηντλήθη. Ἡ βαρόνη ἠγέρθη, ὁ δὲ Βραζιλιανὸς ὑποκλιθεὶς μετὰ σεβασμοῦ ἀπεσύρθη. Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἐπανεπέσε βαρῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. — Ὡ ! κόρη μου, δυστυχῆς κόρη μου ! ἀνέκραξε δακρύβρεκτος. Ἀλλ' ἀμέσως ἔγερθεῖσα διηυθύνθη ἐκτὸς τῆς αἰθούσας, ὡσεὶ ἐσκόπει ν' ἀνακαλέσῃ τὸν Πέδρο Καστορα.

III. Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΒΙΟΛΑΙΝ.

Ἡ βαρόνη εὐρέθη ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ἀπέναντι τοῦ κυρίου Βιολαῖν, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθε.

— Λοιπόν ; ἠρώτησε.

— Οὐδὲν, ἀπήνητησε ὀδυνηρῶς, οὐδὲν ἐπέτυχον. Ἄ ! εἶμαι ἀηλιτισμένη !

Ἡ Δεσποινὴ Βιολαῖν διερχομένη πρὸ τῆς ἡμιγεωγμένης θύρας τῆς αἰθούσας εἶπεν ἀθύρσει. Ἐμπνευσίς τις ἐπήλθεν αὐτῇ, τὴν ὁποῖαν μόνον καρδία, ὡς ἡ ἑαυτῆς, ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ. Ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ. Ὁ Πέδρο Καστορα εἶχε διέλθει τὴν αὐλὴν καὶ ἐμελλε νὰ ὑπερβῇ τὴν οὐδὴν τῆς θύρας, ὅτε ἡ Σουσάνα ἐκάλεσεν αὐτόν.

— Κύριε, κύριε !

Ὁ Πέδρο ἐστράφη ζωηρῶς, ἡ δὲ νεανὴς προὐχώρησε πρὸς αὐτόν.

της, τῆς ἀπουσίας παντὸς ἀστικού θεοῦδου, καὶ τῆς ἀκροάσεως ἐν συναυλίᾳ πάσης ἀγροτικῆς μελωδίας, ἀπὸ τοῦ ὀγκανίσματος τοῦ ὄνου μέχρι τοῦ φλοίσβου τοῦ κύματος. Αὐτὰ βεβαίως δὲν ἀπολαμβάνει τις μόνον ἐν Λιγνίτι, οὐδὲ εἶνε τόσον ἰδιαιτέρα τυστατικά τῆς Λιγνιτικῆς φύσεως, ἀλλ' ἀδιάφορον δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συνδῶμεν τὰς χαριτωμένας ταύτας παραστάσεις πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τῆς Λιγνίτης, καὶ νὰ τῇ εὐγνωμονώμεν. Εἶνε λόγος νὰ μὴ ἀρκεσθῇ, καὶ νὰ ἐγκαταλίπη τις τὴν ἐρωμένην του, διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ὠραιαί, καὶ ἄλλαι μετὰ καρδίαν εὐπαθεῖ ;

Ἀλλ' ἐν τῶν προνομίων τῆς Λιγνίτης εἶνε οἱ μύλοι τῆς, ἐσκορπισμένοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς, μετὰ τὸ κυκλικὸν σχῆμα τῶν, καὶ τὰς ἀναπεπταμένας πτέρυγας των, ἀναμνησκόντες ἐναλλάξ εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἁγίων Κισσώτην καὶ τὰ παραμύθια τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἐν οἷς τόσον σπουδαῖον μέρος διαδραματίζουσιν οἱ μυλωνάδες μετὰ τοὺς μύλους των. Βασιλεύει δ' ἐφ' ὅλων ὁ ἀνεμόμυλος τοῦ Μπαρμπαθανάση, μύλωνά ἐν ταύτῳ καὶ κεραιεὺς, καλύψοντος τὴν ἀκρασίονη ποιήσιν τοῦ μύλου του μετὰ τὴν πεδότητα τοῦ κεραιεῦ, ἡραγοφορευμένου γερωντίου μετὰ γλυκοῦς ὑπαύλους τρόπους, καὶ γρυπὴν ρίνα, περὶ οὗ αἱ κακαὶ γλώσσαι διαδίδουσιν ὅτι ἡ καλὸσύνη του εἶνε ἐπιφάνεια καὶ τὸ βῆθος εἶνε ἀγριότης, καταλήξασά ποτε εἰς ἀνιέτες κρέμασμα τοῦ παιδιοῦ του ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ἀνεμομύλου του· διάδοσις τὴν ὁποῖαν ἡ Κυρία μύλωνά μετὰ περιφρονήσεως παριστᾷ ὡς σκευωρίαν τῶν Λιγνιτῶν πρὸς βλάβην τῆς ὑπολήψεως τοῦ συζύγου της. Εἶνε Κυριακὴ πρωΐ· ἀπὸ τοῦ μύλου τοῦ Μπαρμπαθανάση εἶνε τόσον εὐάρεστος ἀσχολία ἡ ἐποπτεία τῶν πέριξ. Δύο διακεκριμέναι μουσικαὶ παίζουσι πρὸς τιμὴν μας· τὸ κύμα πλησίον μας, καὶ μακρὰν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἢ προβῆτων ἀκτῆ ἀπλοῦται εἰς σχῆμα καμπύλης. Οἱ λόφοι τῶν ἀπέναντι νησιδίων, οἱ ἴστοι τῶν πλοίων τῆς προκυμαίας, αἱ οἰκίαι τῆς πύλεως, οἱ θολίσκοι τῶν ναῶν, οἱ καταπράσινοι λοφίσκοι, καὶ

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ ἡ Σουσάνα, ἐρυθρὰ ἐκ συγκινήσεως ἐπιθυμῶ νὰ συνδιαλεθῶ ὀλίγον μεθ' ὑμῶν, ἔχω κατὶ νὰ σᾶς εἰπω.

Ὁ Πέδρο παρετήρησεν αὐτὴν μετ' ἐκπλιξέως καὶ ἀπήνητησε.

— Δεσποινίς, εἶμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας.

— Τότε, κύριε, ἔλθετε.

Ἠκολούθησεν αὐτὴν, ἥτις εἰσήγαγεν αὐτὸν ἐν τῷ ἰσογαίῳ δωματίῳ, τὸ ὅποιον ἀνήκειν αὐτῇ μόνῃ, ὅπου ἡσχολεῖτο εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς τὴν ζωγραφίαν καὶ ὑπεδέχτο συνήθως τὰς φίλας τῆς.

Ἡ βαρόνη εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αἰθουσαν μετὰ τοῦ κυρίου Βιολαῖν. Συνδιελέγοντο.

— Ἡ Σουσάνα παρεκάλεσε τὸν νεανίαν, ἵνα καθίσῃ καὶ εἶπεν αὐτῷ.

— Δὲν με γνωρίζετε, κύριε; ὀνομάζομαι Σουσάνα, εἶμαι ἡ θυγάτηρ τοῦ κ. Βιολαῖν.

— Σήμερον κατὰ πρῶτον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἴδω, ἀπίντησεν ὁ Πέδρο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπληκτος, ἀλλὰ πολλάκις ἤκουσα νὰ γίνηται λόγος περὶ τῆς δεσποινίδος Σουσάνης Βιολαῖν καὶ τολμῶ νὰ εἰπω ὅτι σᾶς γνωρίζω ὀλίγον.

— Καταλαμβάνω μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δερμιρῆν. Ἡ Ἐμμά καὶ ἡ Λευκὴ εἶναι δύο ἀγαθαὶ φίλαι μου· αὐταὶ βεβαίως σᾶς ὠμίλησαν περὶ ἐμοῦ, δὲν ἔχει οὕτω.

εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐξοχῆς αἱ φυλακαὶ τῆς Αἰγίνης μὲ τοὺς 400 φυλακισμένους τῶν καὶ τῆν ἐκ 200 ἀνδρῶν φρουρᾶν, μακρὸν καὶ εὐρὺ οἰκοδόμημα, συνδεύμενον πρὸς παρελθούσαν ἐποχὴν τῆς Αἰγίνης, ἐκτελούσης χρέη Παναπιστημίου καὶ πρωτεύουσας διὰ τὴν μόλις ἀνηβῶσαν Ἑλλάδα, καὶ πρὸς τὸ μέγα ὄνομα τοῦ Καποδίστρια. Ἐπειτα τ' ἀρνάκια, οἱ ἄραιοι διαβάται, τὰ σχήματα τῶν λουομένων, ἤλιος, ἀλλὰ καὶ δρόσος, καὶ ἡσυχία, ἡσυχία, ἡσυχία!

*

Ἀναμένομεν τὴν «Κρήτην» τοῦ Γουδῆ ἢ θάλασσα τῆς Αἰγίνης δὲν εἶνε ὅπως μᾶς ὑπεδέχθη μᾶς ἀποχαιρετᾶ ἀνωπτακτος, μυκωμένη, ὡς νὰ θέλη ἀκόμη νὰ μειωμεν, ἢ καὶ ὡς νὰ μᾶς διώκῃ. Ὁ οὐρανός, ὡς ἐπιρρασεθεις, φορεῖ τὰ νέφη του. Πρὶν ὅμως ἀποχαιρετήσωμεν τὴν δροσερὰν νῆσον, εἰμαρτο ν' ἀντιληφθῶμεν τὴν κλητικωτάτην καὶ γραφικωτάτην τῶν σκηνῶν. Πεταχτὸ καράβι μὲ ἀνοιγμένα τὰ παντὰ καταπλεῖ εἰς τὸν λιμένα· τὸ καράβι ἔχει τόσην ποίησιν, ὅσης ποτὲ δὲν θ' ἀπολαύσῃ τὸ πεπολιτισμένον ἀτμόπλοιο. Ἐρχεται ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην χώραν τῆς Βαρβαρίας, ἄπου οἱ Αἰγινῆται, ὀνομαστοὶ δῦται, βουτηχτάδες, ὡς τοὺς ἀπακαλοῦσι, μεταβαίνουνσι διὰ τὴν σπογγαλιεῖαν. Εἶνε ἡ συνήθης ἐποχὴ τοῦ κατάπλου. Περὶ τὸ καταπλεῦσαν σπεύδουσιν ἀμέσως βαρκοῦλαις, ἀλλ' ἢ συγκοινωνία δὲν ἐπιτρέπεται, ἕνεκα τῆς χολέρας, καὶ ἢ βαρκοῦλαις περιπλέουσιν ἐν ἀπόπτῳ, ὡς περισταμέναι θαλασσιναὶ πεταλοῦδαι, περιπαθῶς κορτεντζάρουσαι τὸ ἄνθος τῆς ἀγάπης των. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἄλλη συγκροτεῖται εἰκὼν περιεργείας, στοργῆς, καὶ ἀγωνίας. Ὀμιλλοὶ γυναικῶν ἀγναντεύουσι μετὰ σπουδῆς τὸ καράβι· τίς οἶδε πόσα τεμάχια τῆς στοργῆς των θὰ περικλεῖθῃ ἐκεῖνοι πατέρας, ἀδελφοὺς, μνηστῆρας, υἱούς, καὶ πόσον πάλλον αἱ καρδίαι των, καὶ πόσον ἢ προσδοκία των εἶνε τυραννικὴ, καὶ πόσον συνάμα γλυκυτάτη. Οἱ γυμνοὶ πόδες των ἀποτυποῦνται ἐπὶ τῆς ἄμμου, τὰ λευκά των φακίλια κραδαίνονται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, φέρουσι τὴν μίαν παλάμην ἄνω τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν ἄλλην ἐπὶ τῆς μέσης ἢ ἐπὶ τοῦ αὐχένος πρὸς ἀνετωτέραν κατόπτουσι, καὶ νομίζετε ὅτι ἀπεσπάσθησαν ἐξ εἰκότος ὠρισμένης ζωγραφικῆς σχολῆς, ἢ παριστώσι τοὺς γραφικωτάτους στίχους εὐρωπαϊοῦ ποιητοῦ τῶν παραλίων καὶ τῶν θαλασσῶν.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς «Κρήτης» καταπλέομεν εἰς Πειραιᾶ, μετὰ διάπλουν θορυβῶδη τεταραγμένης θαλάσσης καὶ παραχωδωτέρων γελώτων· ἀλλὰ τόσον εἴμεθα πλήρεις τῆς ἐπαργιωτῆδος παρθενίας τῆς Αἰγινητικῆς ἀκτῆς καὶ τῶν εἰκοσιετικῶ ἐν εὐθυμῳ καὶ δρόσῳ καὶ φαγοποτικῳ καὶ φιλοξενίᾳ διαρρυσασῶν ὠρῶν μας, ὥστε καὶ αὕτη ἢ θάλασσα τοῦ Φαλήρου μᾶς παρίσταται, οὐκ οἶδαμεν πῶς, — ἀνουσία καὶ ψιμυθιωμένη.

Ὁνοουλοῦδ.

ΒΡΟΧΗ, ΒΡΟΧΗ

(ΕΚΤΑΚΤΟΓ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΓ ΜΑΣ)

Πύργος, 7 Αὐγούστου.

Ὅτε περὶ τῆς ἰδρυθείσης νέας ἐταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου σήμερον θὰ πραγματοποιθῶ, οὔτε περὶ τῶν σκέψεων καὶ ἀποφάσεων τῶν πρὸς παραλαβὴν αὐτοῦ ἀρχιθέντων συμβούλων καὶ προέδρου τῆς ἐν λόγῳ ἐταιρίας, οὔτε περὶ τῆς προσδοκωμένης ἐσοδείας τοῦ σταφιδοκάρπου, οὔτε περὶ οἱ οὐδὴπατε ἑτέρου ἐνδιαφέροντος ἀντικειμένου θὰ ἐμιλήσω, καθ' ὅσον διατελοῦμεν ἅπαντες ὑπὸ τὸ κράτος μεγίστου φόβου, ἵνα μὴ εἴπω ἀπελπισίας, ὡς ἐκ τῆς ἀθλίας κατα-

στάσεως τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἡ σταφὶς ἐβράχη. Τὸ πᾶν ἀπώλετο δι' ἡμᾶς. Ἡ δυστυχία θέλει ἐπέλθῃ ἀναποφεικτως καὶ τὰ ἐκ τῆς βροχῆς δεινὰ εἰσι μεγάλα. Ὅχι μόνον σπουδαία κτηματικὴ τάξις θὰ ὑποβῆ, ἀλλὰ καὶ τὸ δημόσιον ἐπίσης· διότι τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ θὰ ἐλαττωθῶσι καὶ τὸ ἐμπόριον θὰ νεκρωθῇ. Ἡ σταφὶς εἶναι ὁ παράγων τῆς κοινῆς εὐπορίας. Ὁ ἐργάτης εὐρίσκει ἐν αὐτῇ ἐργασίαν, ὁ ἔμπορος πλοῦτη, ἢ κυβερνήσις χρήματα ὅπως σπαταλῇ, ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἢ σταφὶς εἶναι ἐκείνη, ἥτις δίδει ἐν τῷ τόπῳ ζωὴν, κίνησιν.

Ἀπὸ τῆς χθῆς, φίλε συντάκτα, ὁ οὐρανός καλύπτεται ἀπὸ μέλανα νέφη. Ἄνεμος πνέει σφοδρός, σήμερον δὲ τὴν πρῶταν βροχὴν κατέπεσεν, ἥτις ἂν μὲν εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πύργου δὲν ἦτο ραγδαία, ἐν τούτοις εἰς τὰ χωρία, Ἁγίος Γεώργιος, Μαλαπάσι, καὶ λοιπὰ ἦτο ἀρκετὴ, ἐπενεγκούσα βλάβην ὅχι σμικρὰν, εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ἀλωνίων καρπὸν. Καὶ τὸ κκῶν δὲν θέλει εἶσθαι μέγα, ἐὰν ὁ καιρὸς τὴν ὥραν, καθ' ἣν γράφω δὲν προεμήνυε γενικωτέραν βροχὴν. Ἰδοῦ, διατὶ εἶπον ἀνωτέρω διατελοῦμεν ἐν φόβῳ καὶ ἀπελπισίᾳ. Κόποι, δαπάναι, πάντα ὥχοντο. Ὁ δυστυχῆς κτηματίας καταστρέφεται. Εἶθε ἢ προμηνυομένη θύελλα νὰ παρέλθῃ καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ φορολογουμένου λαοῦ καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ δημοσίου. Ἐν τῇ καταστροφῇ τοῦ σταφιδοκαρποῦ θὰ ἴδῃ ὁ κ. Τρικούπης συγκάταστροφόμενον καὶ τὸ οἰκονομικὸν του σύστημα.

Θὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι μοχθῶν πρὸς ἀνέγερσιν τῆς πλουτοκρατίας δημιουργεῖ καταστροφὴν. Θὰ κατανοήσῃ τὴν ἐπιβληθεῖσαν τῶν φορῶν ἀνισότητά, καὶ θὰ δεικνύσῃ ἀληθῆ στενοχωρίαν ὅταν πεισθῇ ὅτι δὲν ἔχει χρήματα ὅπως οἰκονομήσῃ τὰς χρηματικὰς ἀξιώσεις τῶν ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθειῶν περιττῶν θέσεων. Τότε ἐπίσης, καὶ οἱ εἰσηγηταὶ τῶν κερδοσκοπικῶν ἐπιχειρήσεων θὰ διολισθήσωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ βάραθρον τῆς κατατροφῆς, ὅπερ αὐτοὶ ἠνέωξαν. Εἶθε λοιπὸν νὰ μὴ ἐπέλθῃ ἡ συμφορὰ διὰ νὰ ἀποφύγωμεν ἐπακόλουθα δυσάρεστα.

Ταῦτην τὴν στιγμήν καθ' ἣν σοὶ γράφω ταύτην, πάλιν ἤρξατο νὰ βρέχῃ. Ὁ θεὸς νὰ λυπηθῇ τὸν κόσμον. Ἡ ἐφετεινὴ χρονιά εἶνε ἐκτακτος διὰ τὰς δαπάνας τῆς καλλιεργείας, καὶ ἐπομένως κρίσιμος.

Ἄγορανομικὸν Δελτίον.

Κρέας βόειον, ἢ ὄκ. δρ. 2 Μόσχοιον, 2 40. Ἄμων, 2. Ὄρνιθια τὸ ζεῦγος, 2.00—3.20. Νῆσσα, τὸ ζεῦγος 4 δρ. Μελιτζάνες αἱ δύο, 15 λ. Πατάτες, ἢ ὄκ. 30 λ. Ντομάτες, ἢ ὄκ. λ. 00. Μπάμιες, αἱ 400 λ. 30. Ἰὰ τὰ τρία, λ. 25. Φασόλια ξενικῆ, λ. 90. Ντόπια, 70. Σῦκα, 30—0. Σαρόλια, 40—00. Ροδάκινα, 4.20—4.40. Ἀπίδια, 60. Καρπούζια, 20 λ. ἢ ὄκ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

τὸ ὄρειον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Κλαρετῆ περὶ τὸν πρῶτον ἐν τῇ Συλλογῇ Μυθιστορημάτων πωλεῖται ἐν ᾧ γραφείῳ μας ἀντι ν. δρ. 1.80.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

τοὺς ἔχοντας τοὺς ἑξῆς ἀριθμοὺς τοῦ Μη Χάρεσαι : 64, 101, 110 μέχρι 150, 158, 162, 183, 201, 274, 282, 321, 431 νὰ μᾶς τοὺς διευθύνουν εἰς τὸ γραφεῖον, οἱ θέλοντες ἐπὶ πληρωμῇ.